

адвокатъ въ Варна спечелилъ една голѣма сума, около сто хиляди лева и казалъ на приятелитѣ си: Сега съмъ толкова осигуренъ, че войната може да продължи още четири години — нѣмамъ нужда отъ нищо, нѣма за какво да мисля. Но още на другата година умрѣлъ. Другъ нѣкой иска да заеме високо положение, да стане депутатъ, министъръ, владика, да се осигури. Той не знае, че щомъ заеме това положение, на другата година ще умре. Не е позволено на човѣка да заема високо положение, за да се осигури. Другъ е въпросътъ, ако той иска да стане слуга на човѣчеството. И тогава, дали заема високо или низко общественно положение, безразлично е — отъ него се иска служене. Истински служителъ е този, въ когото живѣе истината. Той е братъ на човѣчеството. Той трѣбва да бжде образецъ, достоенъ за подражание.

„Близо е лѣтото“. Това значи: Близо е любовта. Домъ, въ който любовта не е влѣзла, е пустъ, нѣма гости, никакво угощение не става. Тамъ, дето е любовта, видни гости идатъ, поканени на угощение. Домакинята, домакинътъ и децата сж добре облѣчени, слуги и слугини тичатъ натукъ — натамъ, готвятъ, агнета и кокошки се пекатъ, баници се точатъ. Голѣмо е веселието въ този домъ. Нѣкой пита: Какво става въ свѣта? Защо се правятъ тѣзи приготовления? — Видни гости идатъ, голѣмо угощение се дава. Лѣтото е близо. Най-хубавиятъ обѣдъ е този, който става съ любовъ. И когато човѣкъ яде хлѣба, сложенъ на тази трапеца, вижда, че е живъ.

Какво изисква любовта? — Жертва. Въ бждеще, когато хората достигнатъ до съвършенство, нѣма да говорятъ много за любовта, но ще се жертвуватъ единъ за другъ. Ако възлюбениятъ пита възлюбената си обича ли го, тя нищо нѣма да му отговори, но веднага ще се превърне въ една хубава круша, ябълка, или въ единъ хубавъ хлѣбъ и ще му каже: Изяжъ ме. Сжщото ще направи и възлюбениятъ. Сегашнитѣ хора се убеждаватъ едни други, че се обичатъ, но никой не е готовъ да се превърне на круша, на ябълка, на хлѣбъ за възлюбения си. Какъ ще докажатъ тогава, че се обичатъ? Днесъ хората говорятъ за любовта, но, като видятъ нѣкаква опасност, момъкътъ се качва на дървото, да се спаси отъ мечката, а момата се простира на зе-